

nočníček

nepravidelný noční plátek Pepy Streichla

č. 6 / červen 2013

Úvodem. Dlouho jsem přemýšlel, zda bych svoje čtenáře měl obtěžovat i nepříjemnými skutečnostmi ze svého života. A výsledkem je tento neoptimistický úvod. Nedávno jsem prožíval rodinné finanční zemětřesení asi ve výši 1,5 stupně Richterovy stupnice čili s přívlastkem mikro. Ale když jsem si to probíral především před spaním, došel jsem k úvaze spojené s krabicí od vína. Já takovou

krabici používám jako odkládací stoleček u postele. Je ze dřeva a byly v ní dvě láhve kvalitního vína. Někdo před usnutím počítá ovečky, ale já jsem v té chvíli propočítával, zdali se do té mé krabice vleze sedm milionů. A zjistil jsem, že je na tuto sumu malá. A v tu chvíli místo spánku počítáním došlo k tvrdému probuzení se zjištěním, že někteří z nás nemají ani předpoklady, aby byli uplácani. Sakra, jak velká byla ta Rathova krabice? Další malá nepříjemnost, co se týká Nočníčku, byla ta, že se ozvali dva lidé, ať je vyřadím z databáze odběratelů. Jedním z nich byl můj velmi dobrý přítel. A to dost bolelo. Ale za dva dny přišel další mail se sdělením jeho nové mailové adresy a se žádostí o zařazení do databáze. Ten dřívější mail byl firemní a prý nebyl vytvořen pro soukromé zprávy. Inu, sluníčko zase vylezlo. Tak se mějte hezky, červnově!

konečně ideál

Nechci urazit žádného ze zvukařů, kteří mě do 13. května 2013 zvučili, ale právě toto datum беру v oblasti svého koncertního zvuku za průlomové. Jen lituji, že jsem se odhodlal k té změně až na staré roky. Na svých vystoupeních jsem býval dost často se zvukem nespokojený. Neříkám, že zvuk byl vždy špatný, naopak často byl fakt vynikající, ale mým problémem bylo to, že doma celou dobu hraju, cvičím a píšu písně vždycky akusticky a pak přijdu, přijedu někam hrát (ať už do klubů, různých sálů, ale i na festivaly) a tam se velmi často potkávám pokaždé s jiným zvukařem čili pokaždé s jiným pojetím zvuku. Nejde mi o zvuk, který slyší diváci a posluchači, ten bývá ve velké většině krásný a dokonalý, ale jde mi o zvuk, který slyším já na pódiu. A to je ten můj problém. Pokaždé jsem překvapen zvukem, který se moc a moc liší od zvuku mé kytary v domácím prostředí. Dlouho jsem to řešil nákupem různých kytarových kombíčků, ale pořád to

nebylo ono. Až jsem narazil na svůj ideální zvuk, když jsem si na doporučení Luboše Khýra koupil místo kytarového komba monitor pro klávesy CUBE Roland CM-30. K tomu svůj mikrofon a od Radka Pastrňáka jsem si dlouhodobě půjčil krabičku Digital Delay, kterou jsem nastavil na velmi jemnou polohu. V tom by ještě nebyla ta moje spokojenost, k té jsem došel asi největší změnou, a to tím, že jsem začal na tento aparátík zkoušet a hrát i doma. A se vším všudy jsem si to vyzkoušel konečně na koncertu. A to právě 13. května v TV klubu v Ostravě. A od té chvíle u mě vládne zvuková spokojenost...

Foto z TV klubu: Jindřich Werner

koncerty

**1. června
2013**

Ostrava
důl Michal
vernisáž

Václava Müllera
17.00

**1. června
2013**

Ostrava
areál restaurace
Schönthal
19.30

**8. června
2013**

Košatka
nad Odrou
volnočasový areál
18.00

**14. června
2013**

Slovensko
Banská Bystrica
chata v okolí
uzavřená společnost
21.00

**22. června
2013**

Ranch Rovná
u Uherského
Hradiště
Blueshecfest
16.00

kolegové

michal bystrov

Písničkář, kytarista, zpěvák a foukač na ústní harmoniku, básník, spisovatel, překladatel a snad můžu říct i scenárista, protože na radiových vlnách uváděl své vlastní pořady Music bar (Radio Česko), Hvězdy v polostínu a Bluesoví písničkáři (Radio Folk), Hudební neděle s radiem Praha (Radio Praha) a řadu dalších jednotlivých pořadů (Proglas, Praha a další). Vyznám se, že Michala rád poslouchám, třeba písničky na Bandzone a jeho vlastním webu a čtu. Mám tři knihy, které beru skoro jako své bible. Z toho dvě se týkají Michala: Blues na rozcestí (variace na texty starých bluesmenů), to je přímo Michalova práce, a knihu „... a to je blues“ autorů Ondřeje Bezra a Michala Šandy, ve které je Michal zastoupen textařsky. Michala jsem slyšel naživo pouze dvakrát nebo třikrát ve spojitosti s barem Carpe diem a Open Mic, ale jeho písně, jak píšu výše, si často pouštím z netu. Pozval jsem ho na festival Malá Ostrava konaný v dubnu v klubu Parník, ale Michalova nemoc nám to překazila. Přesto věřím, že se někdy v Ostravě koncertně objeví. Jak jsem už přiznal, moc se mi líbí Michalovy překlady bluesových textů starých bluesmenů

a jeho vlastní variace na bluesové téma. A právě svými texty mě Michal donutil k tomu, abych se zamyslel nad vlastními bluesovými texty a začal přemýšlet o tom, jak do nich dostat archaičnost bluesmenů. A přemyslím pořád! Ale vyšel jsem tomu přemýšlení trochu vstříc a požádal Michala o texty pro mě. Po delší době (skleróza a lenivost z mé strany) to vyšlo a Michal mi poslal text „Dneska pozdě k ránu“, který jsem si dovolil upravit sobě tak říkajíc do huby. Napsal jsem si k němu hudbu a mám dojem, že z toho vznikla krásná píseň. Ale Michal píše texty i pro jiné interprety, například „Blues o řetězu“ Jaroslava Šlupky Svěráka a další texty na hudbu Terezy Staňkové, Vojtěcha Kouřimského, Tamary Nathové a Víta Fialy, ale hlavně tvoří pro sebe. Jako písničkář patří do skupiny Osamělých písničkářů, které zaktivoval Honza Burian, a spolu s nimi se objevuje na myslím jejich domácí scéně v pražském

Kaštanu. Závěrem chci ještě připomenout historicko-badatelskou dvoudílnou knihu „Příběhy písní“, na kterou jsem málem zapomněl a ve které Michal mapuje vznik a původ světově známých písňových textů. Přiznám se, že při psaní tohoto profilu sám žasnu, a vy sami budete udiveni, nad Michalovou aktivitou. Stačí, abyste navštívili jeho web michalbystrov.cz nebo si našli jeho profil na Banzone.cz. A já sám věřím tomu, že nám naše osobní setkání konečně vyjde...

Foto: P. Štoll a M. Horák.

mirek fojtík

Až někdy někdo bude psát o folku a jeho počátcích v Ostravě a vynechá jméno Mirek Fojtík, tak

Mu klidně vyrazte zuby, říkám to upřímně a vím, že se mnou určitě budou pamětníci souhlasit. I když slovo pamětníci zní trochu blbě, protože Mirek se objevuje na pódii i v současné době, i když o trochu méně než kdysi. Býval stálíci v porubském folkovém klubu čili pořadatelů Folkových kolotočů. Jeho píseň (myslím, že Ostrava) byla svého času i zahajovací písní Kolotočů. Svoji písničkářskou kontinuitu se současností přerušil kvůli zaměstnání. A je těžké dostat se znovu do ostravského folkového kolotoče (to nemyslím ten festival) a navíc tím kolotočem točit způsobem, kterým se to Mirkovi dařilo kdysi.

Dodnes znám pár tehdy dívenek, nyní žen, pro které byl Mirek, ne-li ostravský folkový bůh, tak alespoň polobůh. Vídal jsem u nich při Mirkových koncertech tu chtivou jiskřičku v očích. Přiznám se, že to jsem mu záviděl. A pak ještě jednu věc. Mirek byl a je jedním z mála folkařů, který umí zpívat. Většina folkařů totiž (a nechci urazit) spíše „polorecituje“ v rozmezí tří čtvrtin oktávy, ale Mirek opravdu zpíval a zpívá. Líbí se mi jeho písně postavené na melodii. Ale ne jen jeho vlastní. Hrával velmi často songy Johna Denvera a snad podle něho si vytvořil svůj vlastní krásný denverovský kytarový styl.

drobnosti

cesty k písním

Nedávno uplynulo 79 let od zastřelení slavné gangsterské dvojice Bonnie a Clyde. Na ně jsem si vzpomněl, když jsem psal píseň Jůlie, to ti chci říct. V textu písně jsem jejich jména použil jen jako symbol jakéhosi mementa možnosti, že se ze slušných lidí se slušným jednáním může během chvíle stát gangsterské duo. Byl jsem toho svědkem. Byli manželé se dvěma dětmi. Karel a Hanka D. Znal jsem je jako věčně zamilované manžele (jeden do druhého) s velice slušným chováním. V roce 1990 začali podnikat a úspěšně. Snad jako každý v té době začali s půjčkou, jako zástavu nabídli svůj dům. Všechno vypadalo nadějně, půjčku pravidelně spláceli až do doby, kdy se v České republice začali objevovat podnikatelé, kteří neodhadli svoje možnosti, a stále častěji se začal používat termín druhotná platební neschopnost. Dostali se do ní i Karel s Hankou, ale ne vlastní vinou. Odběratelé přestávali platit. Přes jeden rok se snažili vzniklé problémy nějak vyřešit. Až se ozval věřitel. A začal se zajímat o zástavní majetek, o jejich domeček. Jedinou možnou obranou bylo vysvětlování, že až zaplatí dlužníci Karla a Hanky, tak že splátky půjčky dorovnají. Prosili o posečkání. Věřitel, zdálo se, pochopil a souhlasil, ale za dva měsíce se u domečku Karla a Hanky začali objevovat možní kupci (toho domečku). A moc a moc se jim líbil. Karel s Hankou začali být nervózní, ale hrůzou byli zaskočeni, když jeden z možných kupců zazvonil a přišel s právníkem. Dva až tři měsíce nato nebyla s Karlem ani s Hankou kloudná řeč. Chodili posmutnělí, s nikým se nechtěli moc vybavovat, Karel odmítal občasná pozvání na pivo a Hanka, ta veselá osůbka, najednou ztratila úsměv. Pak najednou se mi ozval Karel a pozval mě na pivo. U piva jsem pochopil, že toto pozvání je vlastně loučení. Karel se rozprávěl: do domu nastěhovali rodiče, kteří jim

zajistili pomoc tím, že přesvědčili zbytek rodiny k naléhavé půjčce. A tak máme, otcové, strýcové a tety se složili a Karlovi a Hance pomohli. Obchod byl prodán, půjčka splacena a Karel s Hankou se vystěhovali do Kanady. A právě u toho piva řekl Karel onu větu: „Už nikdy Česko, rozumíš, byli jsme slušní a málem nás odstřelili jako Bonnie a Clyde.“ A o tom (snad) je moje píseň. Pak ji uslyšela režisérka a animátorka Marta Kačorová a ve videoklipu to pojala trochu jinak... Na YouTube: Julie – Streichl a Kačorová

Jůlie, to ti chci říct

Jůlie, ta naše láska byla šlágrem pro dva hlasy
a v každém baru chlap na klimpru jenom pro nás hrál
Jůlie, v rámci vkusu v hubertusu od Armády spásy
To, co ty jsi měla ráda, to já přímo zbožňoval
Jůlie, co živ tu budu, Jůlie, jsi moje voodoo – to ti chci říct

Jůlie, ta naše láska byla jako od Shakespeara
a každá postel propocená touhou našich těl
Jůlie, pak den se zlomil v pase a zavoněla síra
to osud pohnul prstem, a když ne, tak jistě chtěl
Jůlie, co živ tu budu, Jůlie, jsi moje voodoo – to ti chci říct

Jůlie, teď hrají pro nás tuhle píseň zvonů
Jůlie, a naši lásku dělí půlpalcová mříž
Jůlie, to změnila se doba a my jsme Clyde a Bonnie
Jůlie, je konec ale my dva jsme si blíž a blíž
Jůlie, co živ tu budu, Jůlie, jsi moje voodoo – to ti chci říct
Jůlie, co živ tu budu, Jůlie jsi moje voodoo – Jůlie

Vyšlo na CD Za dveřmi a CD Blues Bazaar, videoklip na YouTube.

jen tak

přiznání

Za mě tvoří promile!

rasismus?

Jdu domů od Schönthala v mírně podroušeném stavu. Před vchodem sedí a stojí čtyři Romky, a když vcházím do dveří, tak slyším: „To je ten zpěvák!“ – „Který?“ – „No ten Streich!“ A k tomu jedna z nich říká: „Ty vole, a je ožralý jak CIKÁN!“

z tisku

V dnešní době jsou prý nejvíce spokojeni občané se středopravolevým názorem. Najdeme je v extrémních, opačných pólech naší společnosti. Pár jedinců mezi bezdomovci a pár jedinců mezi miliardáři.

Nevěra

Ani nevím, proč mi vytanulo na mysl moudro jedné rychvaldské babičky, které vyřkla, když jí Jarda Hutka na otázku, zda je ženatý, odpověděl, že se rozvádí: „Máš recht synku, ani kocur by u jedne d'ury něhcyp!“

(na procházce rychvaldskými lesy s Jardu Hutkou a mojí tehdejší ženou Stářou, někdy na začátku sedmdesátých let)

drobnosti

za velkým volantem I.

Už někdy ve čtrnácti letech mě pustil k volantu traktoru Zetor 25

jeden zaměstnanec JZD Nosislav u místního kravína. Dopadlo to špatně, ale až u třetí jízdy. První dvě jízdy dopadly uspokojivě, ale u té třetí mi vypadlo táhlo plynového pedálu a milý traktor začal neskutečně řvát a řítit se se mnou rychlostí snad 20 km v hodině směrem na neurčitou dřevěnou boudu podobnou králíkárně. O ní se traktor konečně zastavil a udělal z ní prkýnka na podpal. Onen zaměstnanec JZD mě seřval a k volantům velkých vozidel jsem se pak dostal až na vojně. Kvůli nemoci v prvních měsících základní vojenské služby (první měsíce bez vojenské přísahy – takzvaný přijímač – tehdy trval asi tři měsíce, protože se psal rok 1968 a jako čerstvě přijatí vojáci jsme čekali na nové znění přísahy) jsem řidičák dělal narychlo, za pouhé čtyři dny. A od té chvíle jsem byl majitelem řidičáku na všechny druhy motorových vozidel i s přívěsy. A teď vzpomínám, jaké volanty nákladníků jsem ve svém životě držel v rukách. Co všechno jsem řídil. Na vojně jsem byl řidičem spojovací čtyry u útvaru, který se věnoval výcviku záložáků. Velmi často jsem jezdil jako pohotovostní řidič s autem

Praga V3S. Týdně jsem ujel kolem 350 km. Snad jen třikrát za celou dvouletou službu jsem vyjel

na cvičení i s přiděleným

radiovozem Tatra 805, na kterém jsem ale musel pravidelně jednou týdně provádět údržbu. Ovšem než mi byla „osm set pětka“ přidělena, musel jsem si ji přivést z generální opravy z Kutné Hory. Ač auto bylo po generální opravě, asi se moc nepovedla. K útvaru v Bučovicích mě musel dotáhnout ruský GAZ (gazík). Táhnul mě dobrých 200 km. Inu vojenská preciznost. Párkrát jsem se na vojně dostal i za volant Tetry 111

Po vojně jsem už fungoval jako řidič z povolání a první profesionální volant, který mi dali do ruky, byla zase Tatra 111. To bylo u firmy VOKD. Po přestupu k firmě OKR – Doprava jsem jezdil tzv. okolo komínu čili jen místní trasy při zauhlování kotlen okolních šachet a výnosném (mimo plat) rozvozu deputátů. Dřevo, uhlí, koks a kaly. Tam jsem

jezdil s Pragou V3S, Pragou S5T a občas jsem se dostal k záskokům

na Tatre 111, Škodu 706, Škodu 706 RT takzvaný „trambus“ a Tatre 138.

Obrázek nahoře: Praga S5T

Obrázek nahoře: Škoda 706

Obrázek nahoře: Škoda 706RT

Obrázek nahoře: Tatra 138

S Tatro 111 jsme udivovali zkušební jezdce Tetry Kopřivnice, se kterými jsme měli družbu. Družili jsme se dvakrát ročně. Když nás vozili po jejich zkušebním polygonu, strašili nás před jízdou otázkou, zda máme zavázané nohavice, prý kdybychom se posrali strachy...

drobnosti

za velkým volantem II.

Ovšem pak, když byli oni na návštěvě u nás a provezli jsme je bažinami v okolí Heřmanic, které jsme zaváželi kamenem, tak se nám omluvili a s údivem dodávali, sakra to je polygon. Na závoz bažin byla určena vozidla vyřazená ze silničního provozu. Tatrovky neměly dveře, abychom v případě, že by nám to v blátě při sjíždění k bažině ujelo a neudrželi jsme se na úzké cestičce, stačili vyskočit. A auto pak nenávratně zmizelo v bažině... Zcela jistě vím o třech tatrovkách, které tam našly svůj hrobeček. Já jsem ale na této akci jezdil asi jen deset dní. Zaskakoval jsem. Ale příjemnější záskok jsem měl asi po dobu jednoho měsíce, kdy jsem se Škodou 706 RT vozil kaly z kaliště u šachty Dukla až do Zlína. Jenom noční šichty od 18.00 do rána 6.00. Dvě fúry za noc. To byla krásná výplata. O něco později jsem jel se Škodou 706 RT naposledy a na trase z Českého Těšína do Orlové mi upadlo levé přední kolo. Byl jsem plně naložen (asi 7 tun) štěrkem. Že mi chybí kolo, jsem zjistil až v esíčku v Loukách. Ještě na staré cestě, teď už tam ono esíčko není. Při brzdění před oním esíčkem se trambus hrozivě naklonil nějak divně šikmo mou stranou nízko k silnici a ozval se hrozivý rachot, to když poloosa začala drhnout o asfalt. Přední kolo jsem našel až někde u Chotěbuzi, dobré tři kilometry jsem jel bez něho. Sedm tun štěrku celou tu dobu udrželo rovnováhu na rovné a přímé silnici. Až

brzdění tu rovnováhu porušilo.

O něco později jsem odešel k takové maličké firmě, která fungovala podobně jako nákladní taxi pro větší firmy. Tam jsem byl

jenom rok a jezdil jsem se starým Garantem (obrázek nahoře) a pak

s Roburem (oba vyrobeny v NDR). Po roce jsem odešel do ještě menší firmy, u které jsem vozil deputáty a dělal různé přepravní služby pro obyvatele Rychvaldu a okolí. Vystřídal jsem Pragu V3S, občas rumunský „horrostroj“ Bucegi SR 131, u něhož jsem se jednou loučil se životem, když mi s pěti tunami štěrku cestou z Antošovic do Koblova odešly brzdy

s a přiběhl jsem k němu. Když jsem se zastavil, tak jsem se zastavil a nakloněn opřel. Určitě stál při mně pánbůh, protože než jsem stačil vylézt z auta, už byly na obou stranách silnice dlouhé fronty aut. Ale při vjezdu do křižovatky zrovna nikde nic nejelo. Bucegi prodělalo delší opravu a já jsem mezitím zajel pro svoje první NOVÉ nákladní autíčko IFA. Taky z NDR. S ním se jezdilo moc krásně, ale pořád mě to lákalo

ke kumštu, a tak po dvou letech jsem odešel makat do ostravské televize. Ještě jsem zapomněl na krátké epizodní jízdy s autobusem, s Tatrou 815 a s Avii 30, ale to už by byl tento článek příliš dlouhý. Ale jestli vás tyto moje vzpomínky bavily, tak třeba příště...

honorář za káju

Z doby mé základní vojenské služby se můžu pochlubit vítězstvím v Armádní soutěži umělecké tvořivosti (ASUT) ve Zruči nad Sázavou (1969) a rok nato ve Frýdku-Místku. Výběr vítězů, ale i dalších kapel a sólistů, jezdil na vánoční šňůru. Hvězdami všech koncertů byla bigbeatová kapela z útvaru v Malackách, ale jednou i já. To když jeden z těchto koncertů se konal v mém domovském útvaru v Bučovicích. Dva dny před koncertem jsem byl potrestán šesti dny v base a mé vystoupení bylo ohroženo. Ale generálové rozhodli, že na místní scéně by neměla chybět místní hvězda a vítěz armádní soutěže. A tak v průběhu večera jsem byl deportován s kytarou přes rameno za asistence plně vyzbrojené dvoučlenné eskorty do koncertního sálu (jídelna) přesně na čas mého koncertního vstupu a hned jsem byl vyzván ke hraní. Velký potlesk a já sot už na začátku mého vstupu sklídila moje eskorta, která se se zbraní na hrudi postavila pod pódium, a byl jsem hlídán. Ale daleko větší jástot, spíše až hurónský zpěv a smích, jsem sklídl, když po svých dvou vlastních písních jsem spustil písničku Jardy Hutky „Kája“ a dostal jsem se až (tuším) k desáté sloce, ve které se zpívá: „A tak žalárník klíčem zatočil.“ A neodpustil jsem si posunek směrem k eskortě. Nechtěli mě pustit ze scény a generálové z basy. Byly z toho dva dny basy navíc...

reklama a obchod

PEPA STREICHL B & F BLUES & FOLK

pořád žiju a hraju (chcete mě?) ☺

CD Samota, samota...
150,- Kč

CD Pepa Streichl
& Truc blues
150,- Kč

CD Live for friends
150,- Kč

CD Za dveřmi
150,- Kč

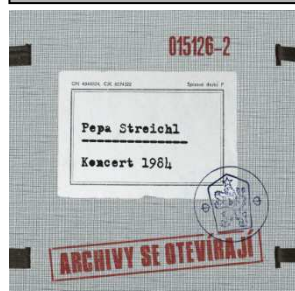
CD Blues Bazaar
Maestro Richard Kroczek st.
Pepa Streichl
&
TRUC BLUES

MSN Recording
Jablonec nad Nisou

CD Pepa Streichl
Koncert 1984
Edice: Archívy se otevírají

EMI Czech republic
2012

HUDEBNÍ KLUB SCHÖNTHAL
RESTAURACE SCHÖNTHAL

Ruská 78, Ostrava-Vítkovice
Tel.: 605 169 341 – mail: restauraseschonthal@seznam.cz

Nočníček, nepravidelný noční plátek Pepy Streichla. Povoleno Schönthalskou dohodou č. 7, o svobodě projevu Pepa Streichl, streichl@seznam.cz, korektury Kuba Slamák